

**Corpus Juris Canonici, Per Regulas Naturali Ordine
Digestas, Usuque Temperatas, Ex Eodem Jure, Et
Conciliis, Patribus, Atque Aliunde Desumptas, Expositi**

Opus, Tum In Rebus Obscuris Claritate, Tum Dispersis Collectione ac
delectu, in contrariis conciliatione, eximium, simulque Indicibus ac
Præfationibus, Notisque quamplurimis & exquisitis illustratum, ; In Tres
Tomos divisum

Complectens Prolegomena Ad Jus Canonicum In Se Et Universim
Consideratum

Gibert, Jean-Pierre

Coloniæ Allobrogum, 1735

Sectio XV. Observationes circa nondum à Concilio Tridentino servatum in
tractandis iis, quæ ad Doctrinam spectant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74413)

sub pœnis juris, de alio jure loqui, quàm de sui districtus jure? Quod si dicatur, jus statutum à Concilio Tridentino, non esse jus Regni Galliæ, & nihilominus nos insinuavisse, Concilium comprehendi in Clausula, quæ est in quæstione.

Respondetur 1. Magnum esse discrimen inter Concilia Particularia extrà Regnum congregata, & Concilia Generalia habita etiam in Regionibus externis; & consistit in eo, quòd Concilium non possit esse Generale, nisi Gallia particeps hujus fuerit; & sic jus constitutum à tali Concilio Generali, non esse jus alienigenum erga Galliam; jus autem statutum à Conciliis Particularibus aliarum Regionum, est tam æternum in Gallia, quàm illi, à quibus constituitur.

2. Si jus à Concilio Tridentino ordinatum, non accipiatur inter nos, non idèò sit, quòd respiciatur ut jus alienum, sed quia Jura Gallicana læsit Concilium, & magna ejus Decretorum pars nobis minimè convenit. Quòd si præterea insinuavimus, Clausulam, quæ est in quæstione, posse concipi de Concilio Tridentino, idèò est, quia Articulus citatus eandem fermè rem statuatur, quam Concilium ordinat.

Quapropter, immorabimur solis Conciliis Particularibus Ecclesiæ Gallicanæ, & brevi, quæ habemus dicenda, expediuntur: Nam unum tantum invenimus, scilicet *Salmuriense*, habitum an. 1253. sub INNOCENTIO IV. Quod dicit hæc de re, est in *Cap. 27.* Pœna, quæ in eo ordinatur, pecuniaria est: relinquit Ordinario facultatem præfigendi summam. Qualitate pœnæ adducimur ad credendum, Concilium non esse ex iis, de quibus loquitur Articulus in quæstione: nam istud pœnæ genus tunc pertinebat ad solum Magistratum.

Cum Concilia Particularia certò caperentur in Clausula, de quâ agitur, quòd ordinant de pœna, non haberet locum, nisi ubi auctoritatem haberent, id est in ea solâ Provincia, in qua congregata sunt; nam non est probabile Ordinationem aliud voluisse, nisi, ut exigerentur pœnæ à Conciliis latæ, de quibus loquitur, & consequenter non protulisset auctoritate Conciliorum Particularium. Eandem ob causam affirmare non audemus Concilium Tridentinum contineri in Clausula, de qua agitur: nam videtur ad id oportere, ut Ordinatio voluisset ejus Decretis auctoritatem præbere & hæc ætate non benè ad id agendum propensi erant animi. Non etiam audemus excludere Concilium Tridentinum à Clausula, de qua agitur; quia Constitutio potuit nolle aliud spectare, nisi quòd pœna justa à Concilio præscriberetur.

Ex his omnibus, quæ exposuimus, sequitur, Concilium Lateranense solum videri certò comprehendi in Clausula, quæ est in quæstione.

D I F F I C U L T A S I I.

Hæc difficultas omninò pendet à primâ. Nam si Ordinatio loquatur de aliquibus Conciliis determinatis, oportet, ut mentionem etiam faciat de quibusdam pœnis determinatis. Sic, quandoquidem non est certum Ordinationem loqui de aliis Conciliis, quàm de Lateranensi, non certum est quoque illam de aliis pœnis loqui, quàm de illis, quæ feruntur ab hoc Concilio. Has inter pœnas, una determinata est; nempe, quòd Infantes nati è Matrimonio sine promulgationibus contracto, illegitimi sint, posito, quòd sit aliquod inter partes impedimentum quod ignoraverint. Hæc pœna exprimitur in Ordinatione verbis adhuc fortioribus: nam vult nullum Matrimonium esse, quamvis nullum inter partes sit impedimentum. Reverà defectui publicationum jungit defectum aliarum formalitatum. Sed nihilominus hæc pœna ex illis est, de quibus locutum est in Clausula, quæ est in quæstione. Altera pœna generalior est; nam respicit Matrimonium licitum, sicut Matrimonium prohibitum, sed non determinatur, & Episco-

pi est illam determinare: jubetur solum, ut proportionetur qualitati culpæ. Sed his qui taliter præsumpserint etiam in gradu concessio copulari, condigna pœnitentia injungatur. C. 3. de *Clandest. despons.* Pœna lata à Concilio Tridentino est etiam indeterminata, est ad voluntatem Episcopi, ea tamen lege, ut magna futura sit. Statuit illam tantum contra eos qui Matrimonio junguntur sine sufficienti testium numero. *Qui cum minore testium numero . . . hujusmodi contractui interfuerint, nec non ipsos contrahentes graviter arbitrio Ordinarii puniri præcipit C. 1. de Refor. Matr.* Pœna nullitatis, quæ etiam fertur à Concilio Tridentino, solum fertur pro casu defectus præsentia Parochi, & duorum testium; est in Ordinatione, pro defectu testium sufficientium.

Sic supposito etiam, quòd Concilium Tridentinum sit ex illis de quibus Ordinatio loquitur, pœnæ, quas præcipit, in Clausula, quam retulimus, sunt indeterminatae, & relictae optioni propter genus, & non pro magnitudine, quæ debet culpæ adæquare.

Objici posset, nos frustra laboravisse, quia Constitutio ne de ullo quidem Concilio determinato loquitur, sed de Conciliis in genere, & sensum esse, quòd, qui facient, quod illa prohibet, pœnis Canonice sint subiecti: & hæc objectio aliquam vim haberet; nam si non esset Concilium, quod loqueretur expressè de his, quæ continentur in Ordinatione, & de punitione eorum, qui contra ibunt; sed cum Concilium Lateranense, & Tridentinum, prohibeant, quòd vetatur Constitutione, & illud vetent sub pœnis, locus est asserendi quæ diximus.

Addi posset, quòd, sicut Concilia citata nullam determinant pœnam, res sunt quasi si nullam præperent. Sed hæc objectio non magis valet; quàm præcedens; nam, si pœna non determinata, esset tanquam, non præcepta, frustra tot Leges five Civiles, five Ecclesiasticæ factis habuissent, præcipere pœnas, nec eas determinare. Oportet igitur, ut ii, qui has Leges considerunt, non crediderint, inutile esse pœnas statuere, & determinationem relinquere Ordinario. Et meritò illud crediderunt: nam his Legibus pii Judices inducuntur, ut puniant quasdam culpas, quas non punirent, nisi ad id per Leges tenerentur. Inserviunt etiam, ut reus fiat docilior, cum ipsi notum faciant, judicem non animadvertere in illum, cupiditate, sed munere.

Quas modo perpenniimus difficultates, illæ videntur solum esse speculationis, non sunt tamen inutiles pro praxi. Nam si ii, qui copulantur nec servant quòd præscribitur Articulo, de quo mentionem fecimus, debeant subire pœnas à Conciliis latas, sequitur ex eo, quòd in hoc casu, Laici possint ab Episcopis plesti: nam, præterquam quòd executio pœnarum à Canonibus præceptorum ad illos pertinet, Concilia Ordinatione citata illorum prudentia relinquunt determinationem illarum, quas statuunt.

S E C T I O X V.

OBSERVATIONES circa modum à Concilio Tridentino servatum in tractandis iis, quæ ad DOCTRINAM spectant.

Sunt quædam, quæ solum per *Decreta* exposuit. Hujus generis sunt 1. Quæ scienda sunt circa Verbum Dei scriptum & non scriptum, sive Scripturas Sacras & Traditiones Divinas *SESS. IV.* 2. Quæ scire tenemur circa Purgatorium, Invocationem, Venerationem & Reliquias Sanctorum, Sacrasque Imagines, nec non & Miracula *SESS. XXV.* 3. Circa Indulgentias & delectum ciborum: *continuat. illius Sessionis.* Alia exposuit per *Decreta* & per *Canones*, qui ab illis in hoc distinguuntur, quòd semper anathemate feriunt, qui contrarium dixerint, idque, ut erroneum hæreticum-

hæreticumque condemnant. Decreta Doctrinam enucleando probant, & probando enucleant. Ejusmodi sunt, quæ pertinent ad Peccatum Originale Sess. V. vel ad Justificationem Sess. VI. Vel ad Eucharistiam Sess. XIII. vel ad Sacramentum Pœnitentiæ, vel Extremæ Unctionis Sess. XIV. Vel ad Communionem sub utraque Specie & Parvulorum Sess. XXI. vel ad Missæ Sacrificium Sess. XXII. vel ad Sacramentum Ordinis Sess. XXIII. vel ad Sacramentum Matrimonii, Sess. XXIV.

Nonnulla exposuit simpliciter per *Canones*. Huc spectant quæ de Sacramentis in genere, quæque de Baptismo & de Confirmatione Sess. VII.

Et si Concilium sejungere soleat illa, quæ sunt Doctrinæ, ab iis, quæ sunt Disciplinæ, itaque statuere sub Titulo de *Reform.* attamen duo inferuit in *Cap. 1. de Ref. Matr.* Sess. XXIV. quæ ad Doctrinam pertinent; nempe, 1. Matrimonia clandestina fuisse rata, quamdium Ecclesia illa rata esse voluit, ac irrita esse facta, quando illa decernere irrita necessarium judicavit. 2. Matrimonia à Filiis-familias sine consensu Parentum contracta, non esse irrita, nec pendere à voluntate Parentum, ea rata vel irrita facere, atque eos, qui circa alterutrum contrarium dixerint Anathemate damnat. Posterior Definitio exposita est in *Disquisitione Historica, de Doctrina Canonum circa consensum Parentum in Filiorum Matrimonia.*

Hoc autem ita factum, quia in duobus istis est aliquid Doctrinæ & aliquid Disciplinæ. Doctrinæ, in eo situm, quod Fides doceat Ecclesiam apponere posse impedimenta irritantia Matrimonium, atque inter illa clandestinitatem recenseri: Disciplina verò, cum pro diversitate temporum & locorum causa gravissimæ potestatis possint, ut Matrimonia clandestina irrita vel rata decernantur. Quod de hujusmodi impedimento dictum est, locum habet in impedimento provenienti ex defectu consensu Parentum cum ad Doctrinam pertineat, quod nec Jure Naturali, nec Jure Divino hic defectus irriter Matrimonium, sed tantum Jure Humano, sive Canonico, sive Civili, quodque variæ circumstantiæ temporum, vel locorum exigere valeant, ut hunc effectum operetur, vel non operetur; ad Disciplinam verò spectat, ut, pro varietate hujusmodi circumstantiarum, decernatur Matrimonium ratum, aut irritum, si à Filiis-familias contrahatur absque consensu Parentum.

Cæterum, quoad illa, quæ exponuntur partim per *Decreta*, partim per *Canones*, quidquid in istis continetur ad Fidem pertinere certum est; quia Concilium in *Canonibus* collegit quacumque voluit definire, ac pro inconvulsis haberi. Idem de aliis, quæ in *Canonibus* omittuntur, non asserendum, consentiunt Viri doctissimi: hinc, quæ in *Canonibus* clarè exprimuntur sine hæresi impugnari nequeunt; conditi enim sunt ad damnandas hæreses. Verùm hujusmodi discrimen inter utramque Doctrinam, nisi ad quædam obiter dicta & ad historiam spectantia restringatur, admittendum non videtur, utpote contrarium variis ejusdem Concilii locis, quæ eandem certitudinem tribuunt his, quæ *Canonibus* præmittuntur, ac illis, quæ in *Canonibus* continentur. Locorum ejus generis

Primus est in fine cap. 16. de Justificatione his verbis conceptus, *post hanc Catholicam de Justificatione Doctrinam, quam nisi quisque fideliter firmiterque receperit, justificari non poterit, placuit Sanctæ Synodo hos Canones subungere, ut omnes sciant, non solum, quod tenere & sequi, sed etiam quod vitare & fugere debeant.*

Secundus habetur in postremâ parte *cap. 8. de Eucharistia*, Sess. XIII. *quoniam autem non est satis veritatem dicere, nisi & detegantur & refellantur errores, placuit Sanctæ Synodo, hos Canones subungere, ut omnes jam agnita Doctrina Catholica intelligant, quæ ab illis caveri, vitarique debeant.*

Tertius locus legitur immediatè ante *Canones de Pœnitentiâ* Sess. XIV. sic se habet: *hec sunt quæ de*

Tom. I.

Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis Sacramentis hæc Sancta Synodus profiteretur & docet, atque omnibus Christi Fidelibus credenda & tenenda proponit; sequentes autem Canones inviolabiliter servandos tradit & asserentes contrarium perpetuò damnat & anathematizat. His tribus locis patet, *Decreta* circa Doctrinam non differre à subjunctis *Canonibus* circa eandem, nisi in eo, quod illa tradant, quæ tenenda, recipienda, sequenda & credenda: hi verò detegunt, refellunt, damnant, anathematizant errores contrarios.

De eodem constat ex *Præfatione Canonum de Sacrificio Missæ*, Sess. XXII. indeque desumere licet quartum locum: *Quia verò adversus veterem hanc in Sacrosancto Evangelio, Apostolorum Traditionibus Sanctorumque Patrum Doctrina fundatam fidem, hoc tempore multi disseminati sunt errores, multaque à multis docentur atque disputantur, Sacrosancta Synodus, post multos, gravesque his de rebus mature habitos tractatus, maximo Patrum consensu, quæ huic potissima fidei, sanæque Doctrinæ adversantur, damnare & à Sancta Ecclesia eliminare, per subiectos hos Canones, constituit.*

Hinc confirmantur quæ dicta sunt, quod *Decreta* circa Doctrinam parisi sint certitudinis, ac *Canones*, cum Fidem Ecclesiæ contineant, circa rem, de qua ibidem agitur, veluti & ipsi *Canones*. Præterea; ostendit quantâ curâ *Canones* conderentur, quantisque firmis fundamentis tam *Decreta*, quam *Canones* innitantur; cum autem *Canones* eliciantur ex *Decretis*, veluti *Conclusiones* ex principiis, consequens est, quod *Decretorum* Doctrina certa minus non esse debeat, quam *Doctrina Canonum*.

Quintus locus est in fine *cap. 4. Sess. XXIII. de Ordine*; hæc sunt, (inquit Concilium) *quæ generatim Sacre Synodo visum est Christi Fideles de Sacramento Ordinis docere. His autem contraria certis & propriis Canonibus in hunc, qui sequitur, modum damnare constituit, ut omnes adjuvante Christo Fidei Regulâ utentes, in tot errorum tenebris Catholicam Fidem facillius agnoscere & tenere possint.* Hinc enim patet, *Canones Decretis* de Doctrina subjungi, ut errores ac hæreses à Fide Catholica fecernantur, nec alia in *Canonibus* inferi, quàm, quæ stabilitæ antea Fidei adversantur, quæque idcirco damnanda & anathematizanda.

Ultimus locus extat circa finem *Proemii* Sess. XXIV. *Doctrinæ de Sacramento Matrimonii.* Hic autem ab aliis paulò diversus est, quia in hoc *Proemio* tota hæc Doctrina non exponitur, sed præcipua tantùm illius pars; nempe, quod Matrimonium factum sit Sacramentum in *Novâ Lege* addita per Christum gratia, quæ duò perficeret jure naturali instituta, nempe indissolubilitatem, & unitatem: plures verò ex erroribus damnatis in *Canonibus* subjunctis, non repugnant Doctrinæ prius expositæ; nempe, qui damnantur. 1. in *Can. 3.* quod soli Gradus Consanguinitatis & Affinitatis prohibiti in *Levitico* possint dirimere & ab Ecclesia adjici alii nequeant, qui illud dirimant. 2. Quod Ecclesia non potuerit constituere alia Impedimenta dirimentia, aut erravit in his constituendis *Can. 4. 3.* Quod solemnis professio Religiosa non dirimat Matrimonium ratum, *Can. 6.* Quod Ordo Sacer, & Votum solemnè non dirimant Matrimonium subsequens *Can. 9. 5.* Quod Virginitas non sit præferenda statui conjugali. 6. Quod prohibitio celebrationis Matrimonii certis temporibus sit tyrannica superfluitio. Hi enim errores non clarè inferuntur ex prædictâ Doctrinâ, cum ex illa tantum colligatur, Ecclesiam habere potestatem circa Matrimonium *Novæ Legis*, utpote Sacramentum illius *Legis* non autem, quæ quantaque sit hæc potestas.

Hic autem locus sic se habet: *Quorum temeritati Sancta & Universalis Synodus cupiens occurrere, insigniores prædictorum Schismaticorum hæreses & errores, ne plures ad se trahat perniciofa eorum contagio, exterminandos duxit, hos in ipsos Hæreticos, eorumque errores decernens anathematizans.*

Q 2

Verum

Verùm hæc differentia inter hunc locum & anteriores non impedit, quominus probet doctrinam extra Canones contentam, non minus certam esse, quam quæ in Canonibus ex illâ clarè deducta, cùm ista aliud non sit, quam consequitio illius.

TITULUS XXI.

AXIOMATA GENERALIA circa Concilium Tridentinum è Fagnano excerpta, cum necessariis, sive ad illorum confirmationem, sive ad confutationem Observationibus.

I.

Quod sit contra decreta hujus Concilii nullum non est, nisi cùm nullitatis pœna Decreto adjecta est. Juxta hæc regulam exponendum est Decretum irritans confirmationi junctum (quippe Diploma confirmatorium annullat actus his Decretis contrarios) ita, ut non cadat nisi in actus nominatim à Concilio irritatos, cap. 8. de Constit. n. 27. usque ad finem, ubi variis exemplis demonstrat curam, quâ Concilium Decretis quibusdam nullitatis pœnam apposuit, secus verò in cæteris; undè meritò concludit, Concilium sic declarasse, se eos duntaxat annullare velle, quos nominatim sub pœna nullitatis complexum est: Quoad Bullam confirmationis; jure observat, eam Decretorum naturam non mutare, sed qualia ea reperit, talia conservare, generali nullitatis pœnâ adjectâ duntaxat in actus, quibus Decretorum executio impediri posset.

I I.

Pontifex Decretis Concilii non subjicitur, tùm etiam cùm id prohibet Concilium, quod facere solebat Pontifex, vel aliquid præcipit circa id, quod non fit nisi per autoritatem Sedis ejus, ratione reservationis, quæ ipsi facta est, velut Accessum aut Regressum ad Beneficia, dispensationes circa Matrimonium, dispensationes ab irregularitate, Exemptiones, Mandata Apostolica, Coadjutorias cum futura successione &c. quippe Synodus his in Decretis, suggerit tantùm Pontifici, æquum aut congruum esse, ut faciat, aut secus. Ad hoc probandum laudat Autor in cap. 49. de Elect. n. 27. quædam capita in quibus Concilium circa eos Casus utitur his verbis, *Confidit Sancta Synodus. Cap. 21. Sess. XXV. de Regular. vel his, optat Sancta Synodus cap. 17. Sess. XXIV. aliave similia, nec attendit, quòd, si duo vel tria sint loca, in quibus his temperamentis utitur Synodus, sunt triginta in quibus præceptum vel prohibitio expressa sunt. Talia sunt, præ cæteris, ea in quibus omni privilegio disertè derogat; ea enim tam de futuris, quam de præsentibus intelliguntur; ea in quibus dispensationes absque Causâ legitimâ interdicit; ea in quibus præcipit, eas gratis concedi; ea in quibus Ordinariorum autoritatem restituit, sive adversus Reservationes, sive adversus Exemptiones; ea in quibus Commendas prohibet; ea in quibus prohibet dispensationem ab homicidio voluntario & præmeditato; ea in quibus Indulgentiarum & Censurarum pravos usus damnat: videantur cap. 2. & 11. Sess. VII. cap. 7. 8. 10. Sess. XIV. cap. 5. Sess. XXII. cap. 12. 15. Sess. XXIII. cap. 5. Sess. XXIV. de reform. matr. cap. 6. 9. 10. Sess. XXIV. de ref. c. 8. 9. 11. Sess. XXV. de Regular. cap. 3. 7. 18. Sess. XXV. de reform.*

Idem Autor haud etiam intellexit id, quod nihilominus videtur manifestum cap. 21. Sess. XXV. de Regular. ubi Concilium verbum *confidit*, adhibet, jubere, ut ii, qui à Pontifice impetrarant in Commendam Abbatias, Capita Ordinum, vel eorum filias, habitum Religionis intra sex menses assumerent vel renuntiarent, secus eorum Beneficium vacaret; quod perspicuam continet prohibitionem ea deinceps in Commendam concedendi.

Percipere etiam potuisset, quòd Synodus non valens ob temporum perversitatem aut corruptelam, sub regulâ restituere omnia Beneficia Regularia in Commen-

dam data, coacta fuit curam hanc Pontifici credere, & ab ejus prudentiâ ac pietate medicinam hujus mali jam inveterati expectare, ipsique suggerere ut in Beneficiis Conventualibus sub Commenda actû positis, constitutos provideret Superiores Religiosos Professos, qui suo cæteros exemplo informare possint, & vacatura conferret tantum Regularibus virtute & sanctimonia probatâ commendatis.

Jam verò animadvertere potuisses in Cap. 17. Sess. XXIV. de reform. ubi Concilium verbo, *optat*, utitur Pontificem alloquendo, Concilium ibi pluralitatem Beneficiorum sive in Titulum, sive in Commendam, etiam Cardinalibus expressè prohibere, cùm unum ad honestam sustentationem sufficit; Clericisque in eo casu constitutis præcipere, ut unum eligerent, cæterisque sex intra menses renuntiarent; irritare Uniones ad vitam, quibus eludebatur intentio Canonum, qui plura Beneficia possidere prohibent; hisque dispositionibus auferre Pontifici potestatem eidem personæ plures Episcopatus, aut plures Paroecias, vel Episcopatum cum Paroeciâ concedendi, & facultatem faciendi Uniones ad vitam, quibus tùm juribus ex ætate fruebatur.

Votum sive optatum Synodi circa eos versatur, qui è pluribus Beneficiis incompatibilibus, quorum neutrum ad eorum sustentationem sufficit, cæteris resignatis, unum servaverint, ut eorum egestati viâ, quam aptiorem duxerit, provideat consulat-ve Pontifex.

I I I.

Concilium Tridentinum Conciliis anterioribus etiam Generalibus contrarias Constitutiones condens, iis derogare non solet clausulâ speciali; idem est mos ejus circa privilegia in Corpore Juris contenta, quæ idcirco Juris communis sunt pars, contra quæ statuit sine derogatione expressâ. v. Commentarium Fagnani in cap. nonnulli 28. de Rescriptis n. 42. & seq. ubi multa exempla utriusque facti colligit, ut respondeat ad hunc Textum, & ad cap. 3. de Capell. Monach. quæ docent Rescripta Pontificum, sive gratiæ, sive justitiæ, quæ Conciliorum Generalium dispositioni adversantur, pro nullis habenda esse, nisi illis nominatim derogaverint. Autoris ad hanc preciosam contrarietatem responsio est vel esse debet, quòd Religio Pontificum decipi possit, eos ad faciendam Rescripta inducendo, quæ Conciliorum Generalium dispositioni adversentur: occupationum illorum moles, partium enixa, molestæque supplicationes, assidua sollicitationes, eos huic periculo objiciunt; fieri potest; ut defessi non attendant ad hanc contrarietatem. Concilia autem Generalia his incommodis non subjacent; suas cum maturâ deliberatione Constitutiones condunt, & plenâ judicii libertate; contrarietas cum Constitutionibus præcedentibus non percipi nequit à magna peritorum virorum copiâ; itaque voluntaria semper ea est, atque rationi congrua, necessitas vel publica Ecclesiæ utilitas, Leges anteriores ab eis immutari, post alterutrius perfectam cognitionem postulant; contrarietas sola Concilii voluntatem probat, non autem sufficit ad certos nos de Pontificis voluntate faciendos. Rationes allatæ discrimen hoc instituerunt.

Quod de Conciliorum Generalium Decretis Conciliorum anteriorum dispositioni contrariis dictum est, ad Pontificias Constitutiones extendi debet Juri Communi adversantes; quod tam ex illorum Conciliorum Definitionibus, quam ex illorum Decretorum Decretalibus coalescit. Illæ huic derogant etiam sine mentione expressâ. Cap. 1. de Constit. in 6. quoniam ut ibi ait BONIFACIUS VIII. *jura omnia in scriinio pectoris sui censetur habere Romanus Pontifex.*

I V.

Concilium Tridentinum, quamvis præcedentibus Conciliis Generalibus non minus sit venerandum eadem non gaudet prerogativâ, quâ fruebantur illa, quoad nullitatem Rescriptorum Pontificiorum ipsis con-